Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 29. Pris 10 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Der er Penge i Lyset. — Drengen paa Kjæphesten. — Smaahistorier. — Trofast. — Orangutangen. — Ved Plankeværket.

Af P. Hansen Sønderkøge.

Med 6 Billeder.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1882.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, indeholdende Fortællinger, Digte og oplysende Skildringer af Natur og Folkeliv.

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Ø.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel. M. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse**. — **Et Væddeløb**. — **Nisserne i Bjergby Bakke** af Em. Henningsen. M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv. M. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom**. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter**. — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed, fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret**. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino**. Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Haus**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut**. Med 16 Billeder. 10 Øre.

„Der er Penge i Lyset!"

Moder, der er Penge i Lyset!" raabte den lille Julie og krøb fra Stolen halvt op paa Bordet for des tydeligere at se de klare Punkter i Lysetanen, „Moder, der er Penge i Lyset, og det er til dig!"

Moderen saa op fra Bogen, hvori hun læste og sagde:

„Nej, mit Barn, det er ikke Penge; hvem skulde det vel være fra? Men Julie!" blev hun ved, „du maa ikke krybe op paa Bordet, og du maa ikke brænde Papir! Smaa Børn maa aldrig lege med Ild, og det maa store ikke heller!"

Julie kastede det Papir, som hun havde stukket ind i Lyset, bag Kakkelovnen, og i det hun igjen satte sig ned paa Stolen og vedblev at stirre ind i Lyset paa de lyse Punkter, sagde hun:

„Jo, Moder, det er Penge! og nu kommer de ogsaa om til mig, o, det er Penge til os begge, saa maa du ikke græde mere, Moder!"

Nu lukkede Moderen Bogen for at klæde Julie af og selv ogsaa at søge Hvile, og kort Tid efter var alt stille i Kammeret, hvor de laa. Men Moderen sov ikke; Minderne bankede paa, og hun lod dem drage forbi sit Blik. — Hendes

Forældre havde ejet det lille Hus, hun nu beboede; de havde været velstaaende Folk, hvis Higen og Opgave i Verden kun havde været at samle Penge; og som de fleste gjerrige Folk brød de sig kun lidt om deres Barns Lykke. Hun maatte ikke gifte sig; de vilde ikke have, at en fremmed skulde have godt af det, de hele Livet havde skrabet sammen. Hun havde taalmodig føjet sig efter dem, og først efter deres Død ægtede hun ham, hun for mange Aar siden havde udvalgt. Men ikke en Skilling efterlod de gamle sig; den lille Rønne blev hendes hele Arvepart. Nu fulgte et Par Aar lyse og lykkelige, men ogsaa de blev forbi. Hendes Mand, den lille Piges Fader, kom en Efteraarsdag hjem fra sit Arbejde og maatte gaa i Seng, han befandt sig ikke vel; men det gik ikke saa let over; da det blev Foraar, var hun Enke og den lille Pige faderløs. Alt, hvad de havde stræbt og stridt for, hun og hendes Mand, var sat til nu, og endda var hun kommen i en Gjæld, hun ingen Udvej saa til at betale. Men hun tænkte: Gud er Enkers og faderløses Ven, foldede sine Hænder og læste fromt sit Fadervor. I det samme syntes hun, at der kom en forunderlig Lugt ind i Kammeret; hun sprang forskrækket op, hun huskede paa det brændende Stykke Papir, Julie havde kastet bag Kakkelovnen; men da hun vilde aabne Døren ind til Stuen, var Laasgrebet glødende varmt, og nu kunde hun høre Ildens Knitren og Buldren der inde. Papiret maatte have antændt Kvasset og Brændet. Hun greb sit Barn i Favnen, styrtede ud af Kammeret, ud i Køkkenet og saa ud i Gaarden. Ilden havde

allerede fat i Straataget og bredte sig mer og mer; der var ingen Ting til at redde; selv fandt hun Ly i et Nabohus.

„O Gud!" sukkede hun, „du prøver haardt en stakkels forladt Enke! Der var Penge i Lyset, sagde min lille Pige, nej, der var en Tyv i Lyset, som har røvet alt, hvad jeg ejede!"

Dagen efter var der en rygende Grushob, hvor Huset havde staaet; kun Kakkelovnen stod endnu paa sin Plads, og da hun gik der hen om Morgenen, var allerede Folk i Færd med at tage den bort. Fodstykket, hvorpaa den stod, var muret af Sten, og da det sidste Stykke var flyttet, sagde en Arbejdsmand:

„Der er en Kasse indmuret i Foden!"

Og saaledes forholdt det sig ogsaa; Stenene blev i Hast ryddede til Side, og en lille tung Trækasse, som Enken kunde huske havde tilhørt hendes Forældre, blev dragen frem. Den stakkels Kone var mellem Haab og Frygt; hun anede allerede en Overraskelse, men turde dog ikke aldeles hengive sig til dette Haab. Kassen blev bragt ind i Nabohuset, Laaget brudt op, og se! nu havde den dybt nedbøjede Enke modtaget Arven efter sine Forældre, mange hundrede Daler, som de gamle ikke havde nænnet, at nogen skulde have; nu tilhørte de deres Datter.

Taarerne trillede ned ad hendes Kinder; hun tog Julie i Favnen, kyssede hende og sagde:

„Du havde dog Ret mit Barn! der var Penge i Lyset i Aftes. Ved din uskyldige Haand har Gud ført det saa vidunderligt. Og jeg, som nylig knurrede imod ham, o Gud! tilregn mig ikke

det! Vi er saa kortsynede; du alene kjender vor sande Tarv! Du er Enkers og faderløses Ven!"

Og Gud gav Enken endnu mange lykkelige Aár, og Julie blev en from og god Pige. Men naar hun mangen Gang senere sagde: „Der er Penge i Lyset, nu faar vi igjen Penge!" sagde Moderen: „Nej, Julie, det er kun Overtro, som ingen Ting betyder. En Gang førte Gud det vel saaledes, at det saa ud, som havde den gamle Tále Ret, men hans Veje er saa forunderlige. Dog er det sandt, der er Penge i Lyset: i *Oplysning* er en Rigdom, som enhver skal stræbe at vinde, fór at blive et nyttigt Menneske i Livet."

Drengen paa Kjæphesten.

Flyv nu, min rappe Ganger
saa let som Markens Sanger!
Stræk ud nu dine sunde Ben
hen over Stok og over Sten!
Thi jeg vil ride langt fra By
ud i de høje Bøges Ly,
hvor Blomsterhæren pranger.

Naar vi to bliver store,
hvor skal vi os da more!
Da har du faaet fire Ben
og er en Hest, en rigtig en;
jeg er en Krigsmand, kjære Ben,
med blanke Knapper, Sværd ved Lænd
og Guldsjako og Spore!

Nu med min Pisk jeg smælder
og kapper høje Nælder;
men naar den bliver til et Sværd
jeg rider ud i Ledingsfærd,
og Fjenderne jeg møder nok,
dem som en Brændenældeflok
jeg hugger ned og fælder.

Saa spring afsted du kjække!
ved Kilden vi os lægge
imellem alle Blomster smaa,
du i det høje Græs kan gaa
og løbe om i Skoven frit,
mens jeg af Kilden drikker lidt,
saa vorer nok vi begge.

**

Smaa-Historier.

I et Auktionslokale var mange forskjellige Gjenstande komne fra Øster og Vester og stuvede sammen der for en Gang at blive solgte. Henne ved et Vindue for sig selv stod et Par Støvler, en Tromme, en Stol, en Vandkande, en Kost, og paa Gulvet, sluttende sig til dette Selskab, laa et Par Børster, om disse Ting er det, vi vil fortælle. De havde aldrig set hinanden, før de nu var stillede sammen; men da Bekjendtskabet var gjort, havde de mange Ting at meddele hinanden om deres Færd i Verden. De var blevne enige om, at hver Aften skulde en af Selskabet fortælle et Stykke af sin Historie til fælles Fornøjelse, for Tiden faldt dem saa lang; og saa havde da Støvlerne begyndt. De var et respektabelt Par og passede til hinanden, for den ene var højre, den anden venstre; de havde fulgt hinanden igjennem tykt og tyndt, i Ulykke som i Lykke, og det var meget lærerigt.

I.

Hvad Støvlerne fortalte.

Det var en meget fin Herre, vi første Gang kom til at tjene — saaledes begyndte de —; vi var saa blanke, at han kunde spejle sig i os, og for hvert Trin, han traadte, knirkede vi af bare Glæde. Vi havde det godt; der var en Tjener, som hver Morgen blankede os; men der skal stærke Ben til at bære gode Dage, siger man, og om det var Herrens Skyld eller vor, kan vi ikke afgjøre, nok er det, vi gjorde os ud til Bens og stak Næserne for højt i Vejret, og saa blev vi kasserede. Han gav os til sin Røgter; og denne slog Sinker under Hælene paa os, syede os Lapper paa Næsen og smurte os ind med Tran. Hvilken Fornedrelse! Dog vi holdt sammen i Nøden, skjønt vi maatte gaa meget igjennem; men vi følte, at skilte fra hinanden vilde vi intet Værd have mere i Verden.

Naa, vi fulgte da med Røgteren hver Dag ud paa Marken, hvor han vogtede Kvæget. Men saa en Gang havde den uvane Tyr, der havde et Bræt for Øjnene og stod tøjret, rykket sig løs, faaet Brættet af og stak nu i fuld Fart efter Røgteren. Vi hjalp ham afsted, saa godt vi kunde; men i Steden for at springe over en Muddergrøft, sprang han lige midt i den. Han kunde jo nok komme op igjen, men vi tænkte: „Nej, prøv du nu selv, hvor dybt Mudderet er!“ Og vi blev da siddende. Til sidst maatte han trække sine Ben op af os og med de bare Strømper ælte sig videre frem; naa, hvor han saa ud! Han vilde vende sig om og trække os op, men bums! der kom Tyren

og stak begge sine Forben ned i os. Den vilde efter Røgteren, men nej, vi havde besluttet ikke at gaa et Skridt længere, og saa maatte den da blive staaende. Da den imidlertid havde prøvet flere Gange paa at komme fremad uden Nytte, tænkte den vel, at det var bedst at komme tilbage, og trak derfor Benene op af Grøften; men vi fulgte rigtig nok med, da vi ikke havde Lyst til at blive siddende i Dynd op over os. Der stod da Tyren paa Marken med Støvler paa begge Forben; løbe kunde den ikke, og da nu Røgteren kom tilbage, lod den sig uden Modstand tøjre igjen. Inden han imidlertid havde trukket os af Benene paa den, kom Skytten fra Gaarden gaaende over Marken. Han var en polisk Fyr og var nær ved at le sig ihjel, da han saa Røgteren paa Strømperne og Tyren i Støvler.

„De Støvler bliver nok i Slægten," sagde han, „for det er det tredje Kvæghøved, jeg har set med dem paa!"

Disse Ord fortalte Røgteren siden til Per og Povl, og til sidst fik da Herren dem ogsaa at høre. Skytten blev jagen fra Gaarden; men Folk sagde alligevel, at det var de sandeste Ord, han havde sagt i sit Liv. Og det kan saamænd godt være, at Skytten havde Ret, sluttede Støvlerne, for mangen Gang havde Herren trukket os galt paa, naar Tjeneren ikke var til Stede, saa han kjendte vist ikke højre fra venstre.

II.

Hvad Trommen fortalte.

Da den næste Aften kom, og alt var blevet stille paa Gaarden, tilbød Trommen sig at fortælle. Den havde forberedt sig hele Natten og Dagen, og de andre ventede sig særdeles meget af den, da den var vant til at føre det store Ord.

Jeg er en gammel Brumbasse — sagde den — lidt støjende har jeg været i mine Dage, men nu har jeg slaaet mig til Ro. Mine stolteste Minder knytter sig til den første Krig; da slog jeg Avancer for vore Soldater og førte dem frem til Sejer og Hæder, men jeg kan gaa ud af mit gode Skind, naar jeg tænker paa den anden; dog, jeg vil ikke ræsonnere! Efter Krigen fik jeg min Afsked og kom da i Tjeneste i en lille By hos Stadstambouren. Nu lod jeg mig kun høre, naar Borgerne var ude at exercere, naar Politiet havde noget at bekjendtgjøre, og jeg slog Appel, naar der en Gang imellem var Ildløs. Var jeg ikke ude i Forretninger, stod jeg hjemme hos Tambouren, overladt til mine egne Betragtninger. Men hør nu videre!

Ude hvor Borgerne plejede at foretage deres krigerske Øvelser var en Høj, og i den boede de underjordiske. De havde hidtil levet fredeligt, og ingen havde forstyrret dem; men saa snart de fik mig at høre, blev der Oprør i Lejren. Det summede og brummede der inde i Højen, det var Trommemusikken, de ikke kunde udstaa. Der var ingen andre, der mærkede det, end jeg, og da jeg var kommen hjem sent om Aftenen, kunde jeg ikke

lade være at tænke derpaa. Da syntes jeg, at det lige med et begyndte at pusle i alle Kroge af det Værelse, hvori jeg stod. Maanen kastede netop sine Straaler ind ad Vinduet, og nu kunde jeg se, at det var Højfolket, der var kommet til Huse. De hav desaa travlt og vimsede omkring alle Vegne; en af dem kom ganske nær hen til mig, og da raabte han:

„Her er den, her er den!"

De flokkede sig strax omkring mig, men det lod til, at de var raadvilde og ikke vidste, hvad de skulde gjøre.

Da sagde en gammel, langskjægget lille Pusling:

„Vi kan aldrig faa den ud, uden at Folkene vaagner; men jeg har en Ide: Lad os drage hjem og blusse op i Højen, saa vil de tro, der er Ildløs; saa kommer Trommen ud, og vi maa da se vort Snit og skaffe den bort. Altsaa nu afsted!"

I et Nu var de derpaa alle forsvundne, og medens jeg endnu stod og tænkte paa hvad jeg havde hørt og set, lød det paa Gaden: „Brand! Brand!" Tambouren fik knap Tid til at klæde sig paa, og om han ikke var rigtig vaagen, eller om han skyndte sig for meget, nok er det, han faldt hovedkulds ned ad Trappen uden for Gadedøren, og jeg fløj rumlende hen ad Gaden. Da hørte jeg Højfolkenes Stemmer igjen. De mylrede frem saa tæt, greb mig i Remmen og jog nu afsted med mig. De var naaede helt ud af Byen, og nu kunde jeg se Højen, hvori de boede, staa paa røde Pæle, og et Lys strømme ud deraf, saa mægtigt, at det saa ud, som om hele Landsbyen bag ved stod i lys

Lue! Jeg kunde høre Sprøjterne komme rumlende inde i Gaderne, jeg kunde høre Folk raabe og støje, og pludselig begyndte de at ringe i Kirketaarnet med den store Klokke. Ved den første Lyd heraf slap Troldpakket mig, kastede sig hylende ned paa Jorden og holdt for Ørene. Det var Klokkeringningen, de ikke kunde taale at høre; thi jo højere Klokken lød, des vildere blev deres Fagter; til sidst for de med et forfærdeligt Skrig tilbage til Højen og lukkede efter sig, og i det samme var alt igjen indhyllet i Mørke.

Nu kunde Folk lægge sig til at sove igjen, da der ingen Ildløs var, og det gjorde de ogsaa. I det nogle vendte hjem, fandt de mig, og jeg blev da bragt tilbage til Tambouren igjen. Fra den Dag af var Højfolket forsvundet; thi hvor Kirkeklokkerne kimer, og hvor Trommerne røres og holder Folk vaagne, der kan det onde ingen Magt faa, sluttede Trommen, og det var en meget smuk Moral.

III.

Hvad Stolen fortalte.

Jeg hører rigtig nok til de firbenede — sagde Stolen — men I kan stole paa mig, bedre end paa mangen en af dem paa to. — Vi var 6 Brødre, alle blanke og pæne; sikke Ben vi havde! og Ryggen kastede vi lidt bagover, det var en prægtig Holdning. Vi tilhørte en gammel Underofficer, der i Krigen havde mistet sit ene Ben; nu havde han lejet sig et Par Værelser i en lille By

og tærede der paa sin Pension. Men han havde været alt for meget Soldat til, at han kunde leve i Stilhed; derfor maatte den Kone, der holdt hans

Værelse i Orden, hver Morgen sætte os sex Stole i en Række midt paa Gulvet. Kl. 9 kom han humpende ind paa sit Træben med en Stok i Haanden, betragtede os med et skarpt Blik, og naar han saa havde gaaet et Par Gange op og ned langs Rækken, traadte han et Skridt eller to tilbage, løftede Stokken i Vejret, i det han raabte:

„Ret jer, I Kanaljer!“

Vi stod, som vi hele Tiden havde staaet, og saa lige ud, men havde en af os sit Forben lidt for langt frem, da skulde Stokken nok hjælpe det ind. Nu gik han hen ved den ene Ende af Rækken for

at overbevise sig om, at vi stod lige, og naar han endnu en Gang havde raabt: „Ret! se lige ud! hold Ryggen stiv!“ begyndte han at gjennemgaa de „forberedende Øvelser“ med os. Vi stod saa stille som en Mur; men han bildte sig selv ind, at vi gjorde, hvad han kommanderede, for snart rettede han ved en af os, snart ruskede han i en anden, naar han mente, de ikke gjorde det godt nok. Havde han saa til sidst gjennemgaaet alle Bevægelserne med Benene og Overkroppen, sagde han:

„I er saa stive i Ryggen og Benene som Køer! Var I endda Lænestole og havde Arme, kunde jeg tage Armbevægelserne med; men nu maa I holde op for i Dag! Træd af!“

Nu først havde den gamle Underofficer Appetit til at spise Frokost; en saadan Motion maatte han have hver Dag, ellers følte han sig ikke vel; og saaledes gik mange Aar. Men en Morgen havde Konen glemt at sætte os i Række. I skulde have set hans Ansigt, da han kom ind. Han var kridhvid af Raseri. Med sin Stok begyndte han at slaa løs paa os, saa Stumperne fløj hen ad Gulvet; allerede havde han ødelagt fem, og nu var der kun mig tilbage; da styrtede Folk ind i Værelset, hidkaldt ved Larmen, og da han endnu vedblev at slaa omkring sig, troede de, han var gal, gav ham Spændetrøje paa og bragte ham til et Sygehus.

„De Kanaljer!“ raabte han, da de bar ham ned ad Trappen, „de har gjort Mytteri, det er Oprørere alle til Hobe! men jeg skal smøre deres Rygstykker!“

Jeg saa aldrig den gamle Mand mere; han døde kort efter, man sagde af Galskab, men gal var

han sandelig ikke; det var af Ærgrelse over, at vi, som han havde anvendt saa megen Tid og Flid paa at uddanne, blot en eneste Gang ikke var paa Pladsen, da han kom ind, for alt skulde hos ham — som hos alle militære — gaa efter en Snor. Dog takker jeg ham i hans Grav, for at jeg lærte at staa paa mine Ben og holde Ryggen lige, det kan jeg — som er en Stol — forstaa at vurdere, hvor meget mere maa da ikke Menneskene have Gavn af en saadan Skole! Og de store magelige Lænestole, der staar og driver hele Dagen, de skulde have et Par Formiddagstimer hos den gamle Underofficer for at faa rørt Arme og Ben og rettet Ryggen! men i det Sted faar de Ruller under Benene, og de bliver stoppede i alle Ender, for at de skal være saa magelige. De breder sig, saa en anden stakkels Stol næppe ved, hvor den tør være, eller hvilket Ben den tør staa paa.

IV.

Hvad Vandkanden fortalte.

Den fjerde Aften gjorde Vandkanden sin Hals saa lang, den kunde, og stak Tuden fremad, derpaa fortalte den følgende: Det var en brændende hed Sommer: Markerne laa og stegtes i Solen, det saa ud, som om Træernes Blade hang paa Grenene for at tørres, og i Haven saa det endnu sørgeligere ud. Kun Ukrudtet trivedes; det vokser lige saa godt i mager som i fed Jord, i Regn som i Solskin — vokser alt andet over Hovedet. Naa, saa blev jeg da tagen frem og hver Aften fyldt

mange Gange med Vand for at vederkvæge de vansmægtende Blomster.

„O, nu regner det!“ sagde de, „hvor det er dejligt!“ Og saa lukkede de Øjnene, saa længe det varede, og da de igjen slog dem op, saa de hen paa mig fulde af Taknemmelighed og Glæde. Om Natten blev jeg staaende midt imellem Blomsterbedene, og da hørte jeg Blomsterne tale sammen:

„Det er en sørgelig Sommer vi har,“ sagde de, „Solen kommer kun paa Himlen for at afsvide og forbrænde os; og Skyerne farer hen over Himlen som store Spindelvæve og har ikke en Draabe til os. Havde Vandkanden ikke været, var vi visnede for lang Tid siden alle sammen; lad os derfor gjøre den til vor Konge! Den er ogsaa blank og straalende, og den ved, hvad vi trænger til og giver os det i rette Tid!“ Jeg var dybt rørt; Taarerne vilde have vældet frem i Strømme, dersom jeg havde været fuld af Vand; thi alle Blomsterne stod med aabne Øjne og saa paa mig, ligesom de før havde set op mod Himlen og drejet sig efter Solen. Men denne Herlighed varede kun kort. — Det havde været en lummerhed Dag, nu i den stille Sommernat trak der et forfærdeligt Uvejr op. Tordenen rullede allerede i det fjærne, og Lyn efter Lyn belyste den nederste Del af Himlen, og nærmere og nærmere kom Uvejret, snart var det over Hovedet paa os alle. Blomsterne lukkede igjen deres Øjne og bøjede Hovedet mod Jorden; men det blev ved at buldre, og Regnen styrtede ned, ikke i draabevis, nej, det var som kom der hele Spande fulde ad Gangen. Der blev en hel Sø i Haven; de mindste Blomster blev rykkede op med Rode og

førte bort af Strømmen; de store blev knækkede af Regnen eller af Stormen, der var færdig at vælte de store Æbletræer. Om Morgenen var det dejligt Vejr; Fuglene sang, Solen kyssede Marker og Skove, men hvilken Ødelæggelse i Haven! Jeg stod midt imellem de tomme Bede.

„Saaledes gaar det," sagde en gammel Stikkelsbærbusk, der var fuld af Torne og ikke bange for at sige sin Mening, „man skal aldrig knurre mod Himlen, aldrig blive træt af at skue did op fuld af Fortrøstning og Tillid; thi derfra kommer Velsignelsen. Den kjender vor Trang og sender os Sol og Regn i rette Tid. Men de, som sætter de jordiske Ting højest her nede og foragter Himlens Gaver, de skal visne og dø!"

Jeg ved ikke, om det var Stiklerier af den gamle stikne Busk, eller om der var noget sandt deri; men det ved jeg, at jeg var regnet fuld om Natten, og nu kunde jeg fælde saa mange Taarer, jeg vilde, ingen brød sig det mindste derom.

Nu er jeg gammel og rusten i Halsen, Glansen er gaaet af mig, men den Sommernat glemmer jeg aldrig.

V.

Hvad Kosten fortalte.

Aftenen derpaa vilde Børsterne til at fortælle, men Støvlerne erklærede, at de ikke kunde faa Ordet, da de hørte til Tjenerskabet ligesom Trommestikkerne. Saa begyndte da Kosten: Jeg var en frisk, fejende Fyr, sagde den; jeg fejede baade for

min egen Dør og for andres, og da der er Snavs nok i Verden, har jeg altid haft fuldt op at gjøre. Men nu skal I høre, hvad jeg drømte i Nat! Det forekommer mig, at det var St. Hansaften, og Klokken var 12; da sprang Vinduet pludselig op, og den ledeste Kvinde kom ind til os. Hun rørte med sin Haand ved jer alle sammen, og strax blev I forvandlede til Mennesker. Støvlerne blev til Røgteren, Trommen til Trommeslageren, Stolen den gamle Underofficer, og Vandkanden blev en Avisskriver.

„Naa!" sagde hun, „det er jo et smukt Selskab; her er da Kavalerer nok, og dem trænger vi til!" Med disse Ord satte hun sig op at ride paa mig, og Røgteren og de andre maatte sætte sig bag ved hende; de maatte gjøre sig lidt tynde, da der var knap Plads, men det gik dog.

„Hold jer nu godt fast!" sagde hun, da alle vare komne op, og rutsch! der for hun ud af Vinduet, gjennem Luften, over Byer og Skove.

„Hvor det suser om Ørene!" sagde Røgteren, der sad forrest.

„Ja vist blæser det!" sagde Hexen, „men nu er vi ved Maalet!" — Og saa var vi paa Bloksbjærg. Der oppe var det fuldt op af hendes Slags, og alle havde de deres Kaffekjedler med, for der skulde drikkes Kaffe, og da det var bestilt, og de havde spaaet i Grumset, begyndte Dansen. Trommeslageren maatte slaa paa Trommen, og Avisskriveren slaa med en Ildtang paa en Trefod; det var Musikken. Røgteren og Underofficeren maatte danse med alle Hexene, og det kan nok være, de fik rørt deres Ben. Jeg laa tillige med de andre Koste

og Kosteskafter, som Hexene var komne ridende paa, henne ved en Side og saa til.

Da kom der nede fra Dalen en halv Snes raske Bønder kravlende op ad Bjærget; de greb os og for løs paa hele det glade Selskab. Hexene hylede, men de maatte ned, nogle kom paa Hovedet andre paa Benene, og I maatte samme Vej! Jeg saa jer vende Kolbøtter ned ad Bjærgskraaningen og forsvinde nede i Dalen.

Da vaagnede jeg og saa mig omkring; men des værre, I stod endnu paa jer Plads, og jeg havde da ingen Fornøjelse af at have befordret jer til Bloksbjærg.

Her holdt Kosten inde og sagde, at mer havde den ikke at fortælle, og det kunde da ogsaa være nok. Trommen brummede indvendig, Støvlerne stampede i Gulvet, og de andre gav ligeledes paa en lydelig Maade deres Harme til Kjende over denne Historie; men hver havde nu fortalt sit, og hvad der senere blev talt imellem dem, hører ikke hertil.

Trofast.

Det var saa stille i Nattens Stund,
slet intet man hørte og mærked';
kun en var vaagen, det var en Hund,
han kunde ej faa sig et roligt Blund
i Huset ved Plankeværket.

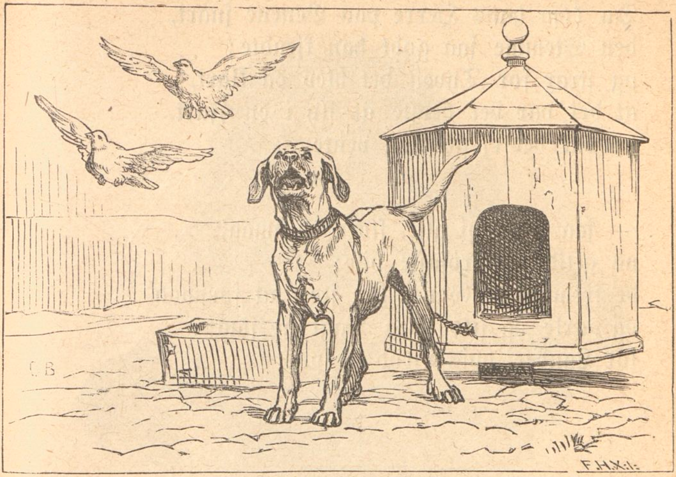

Han syntes, at nogen listed sig nær,
og tænkte: „Det gaar ej, jeg sover!"
Rask sprang han af Lejet og raabte: „Hvem der?
Husk paa, jeg er stillet som Vogter her,
prøv ikke at komme her over!"

Thi det var en Tyv, som lumskelig sig
i Huset nu snige vilde.
Han hvisked: „Tag dog ej saadan paa Vej!
Se, her er det lækreste Kjød til dig,
i Fald du nu blot tier stille!"

Men Hunden sig slet ikke derom brød,
gav ikke for Fristelsen efter;
en saadan Visit intet godt betød,
og skjønt han saa sjeldent fik rigtigt Kjød,
han gø'de af alle Kræfter.

Da kom hans Herre paa Benene snart,
den Stemme saa godt han kjendte;
og strax for Tyven det blev da klart,
at det var det bedste at fly i en Fart,
nu var det ej godt at vente.

— saa ville vi alle, store og smaa,
os altid saa trofaste vise:
de fremmedes Gaver kun stolt at forsmaa
og aarle og silde paa Vagt at staa
for Landet, hvis Brød vi spise.

Orangutangen.

En ung, asiatisk Orangutang
gad ikke leve i Skoven mere;
til Stok den brød sig en tre Alens Stang
og styred mod Indien ned sin Gang,
hvor i Kalkutta den lod sig barbere.
Da endelig den Ting var bestilt,
og Manden havde den vel friseret,
et Ørefigen den ham levered
og stjal sig nu Klæder meget snildt
fra Hosekræmmerens Udhængsskildt.
og nu var den fuldstændig ekviperet.

Den syntes, den manglede slet ikke noget,
maaske lidt Øvelse kun i Sproget;
dog mente den nok, at det vilde komme.
Nu om i Byens Gader den gik
og lagde sig efter Menneskeskik,
og før et Par Uger var rigtig omme,
man saa i det første Øjeblik,
at den var alt mere dannet end somme.
En Dag, da han just havde faaet Ris, —
forstaar sig at spise, det kan I nok fatte;
thi derpaa han satte særdeles Pris —
da greb han paa Bordet en engelsk Avis,
og til at læse den han sig satte.
Han læste om Shahen af Persiens Rejser
og følte sig greben saa stærkt derved,
at højt han brølte: „Jeg rejser med
og giver mig ud for Thibets Kejser!“

Han kom da til London og til Paris,
og alle Vegne han blev feteret;
i Kjøbenhavn blev han fotograferet
og højt beundret naturligvis,
hans Skjæg og hans Øjne vandt største Pris;
ja i Berlin blev han dekoreret.
Men til de stakkels Kræmmeres Sorg
han levede overalt paa Borg
og bort fra Regningen stolt spadsered.

Omsider han havned i Wiens Skjød,
og strax Ministrene tog imod ham;
til Verdensudstillingen de ham bød,
men her saa Fyren en Kokosnød,
og nu Dressuren aldeles forlod ham.
Hans Abenatur igjen blev vækket,
han greb om Nødden og rask den knækked,
og da han havde til Livs den faact,
han i sig selv var aldeles gaaet.

Naturligvis nu i Bur han kom,
men mærkeligst var det, af hvad der passered',
at de, som nylig ham mest estimeret,
de havde dog haft en Anelse om,
at han var en Abe, der var barberet.

Ved Plankeværket.

Et Kighul var der i Plankeværket
— en Knast var falden deraf maaske —
fra dette kunde man ubemærket
helt ind i Naboens Have se.
Det opdaged Rosa og fik da i Sinde
at se, om der ogsaa var Blomster der inde.
Hun satte sit Øje saa tæt saa tæt
til Hullet og stirred — men hvad var det!
Hun saa saa tydeligt og saa nøje
jo lige ind i et andet Øje,
det var saa blaat, hun tog ikke fejl
og troede først, hun saa sig i Spejl.
Da lød der inde den barnligste Latter,
o, det var Naboens lille Datter!
Det var Smaapigernes første Møde,
og Rosas Kinder blev ganske røde.
Saa vilde de prøve at kysse hinanden:
de trykked mod Brætterne Hagen og Panden;

men skjønt de stode paa Tæer, de kunde
dog ikke naa til hinandens Munde,
thi Plankeværket, det grimme og stygge,
det stod i Vejen for deres Lykke.
Bedrøvede da til hinanden de saa
og fatted' ej, hvorfor det skulde staa.
— O, bliver de ældre, vel sagtens de mærker,
at Livet har mange fler Plankeværker.

Nr. 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat,** Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren,** Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.

— 21. **Jens Gjedsoes Skat,** af C. A. Thyregod. — **Kulkjælderen** med 16 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 22. **Skjælmen paa Mols,** Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. — **En katolsk Kirkefest,** af Zakarias Nielsen. — **Stenmanden,** et Sagn med 12 Billeder. 10 Øre.

— 23. **Stendyssen,** Fortælling af M. M. med 6 Billeder. 10 Øre.

— 24. **Lige for Lige,** en Historie af Bertel Elmgaard. — **Nord og Syd,** af Plenge. — M. m. Med 12 Billeder. 10 Øre.

— 25. **Vennerne i Store-Mers,** Fortælling af C. Middelboe. — Det almindelige Pindsvin med 5 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 26. **Mette Vognsen,** en Livshistorie af Emanuel Henningsen. — **Den whitehead'ske Torpedo** eller Fisketorpedoen, af W. M. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 27. **Ungdommelig Kjærlighed,** Fortælling af Mads Hansen. — **Løjerlige Fisk,** ved E. Toepfer, med 10 Billeder. 10 Øre.

— 28. Kartoflen. — Draaben. — Hammeren og Knibtangen. — Drengen med Blomsterne. — Et Familiestykke. — Drengen der solgte Træskeer. — Egen og Hybenranken. — Irisken og Skaden, af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 29. Der er Penge i Lyset. — Drengen paa Kjæphesten. — Smaahistorier. — Trofast. — Orangutangen. — Ved Plankeværket. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Nr. 30. Et Æventyr i et Album. — Støvet og Lyset. — Eddystone. — Pigen og Andemo'er. — Skomagerdrengen. — Et Æventyr under Vandet. — Fiskeren. — Agurken og Pæren. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 31. Æventyret om Ib, som gik til Havet efter sin Hat. — Rævens List. — Kongedatteren i Kulbjærg Klint. — Spillemanden. — Moderen og Drengen. — Stæren og Gjøgen. — Aftensang Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

— 32. Et Æventyr paa Kullen. — Tyveriet. — Helle. — Lille Frida og hendes Kat. — Arresø. — Spillemanden med Harpen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 33. Jægerens Æventyr. — Lige for Lige. — Et Billede fra Svejts. — Benvedtræet. — Anna og Duen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 10 Billeder. 15 Øre.

— 34. Under Linden. — Ole Skjære og Bakkemandens tre Gaver. — Knud og Inger. — Hunden og Spurvene. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 35. Æventyret om den lille Rasmus. — Lille Inger og Ulven. — I Kaalhaven. — Hanen og Hønen som skulde til Dyrehavsbakken. — Græshoppen som blev kejserlig Springer. — Tjørnebusken. — Under Æbletræet. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 8 Billeder. 15 Øre.

— 36. Nissens Hue. — Et Billede fra Mainz. — Det skal være ganske bestemt. — Ved Daggry. — Bølgerne. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Husflidsmanden og Kromanden. Fortælling af Knud Skytte. 35 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,
Kjøbenhavn, V.